

Det er min Mening, at vi her maae give efter for et Tryk, som har været paalagt os fra forskjellige Sider, og som tillige er lagt paa os ved den lange Sæssion, som vi have gennemgaaet, og det meget vidtløftige Lovforslag, som denne Lov staaer i Forbindelse med. Det er altsaa ingenlunde min Mening, at det i og for sig er det Rigtige, som er fastsat i Fleertallets Forslag, men det er et Forlig, som man under de nuværende Forhold kan være befsjendt at gaae ind paa. — Den anden Bemærkning, som jeg vilde gjøre, var imod den Udtalelse af det ærede Medlem fra Skanderborg Amt, at naar vi nu her fastsatte disse høie Lønninger for Obersternes Vedkommende, skulde vi ved de civile Lønningsloves Revisian ikke kunne komme bort fra høiere Lønninger, idet man da vilde have disse Obersters Lønninger at fremføre for os og sige: See, der have I nylig vedtaget saa høie Lønninger, altsaa kunne I ikke ved den nu foreliggende Lov gaae ind paa Noget, som ikke kan siges at være aldeles tilsvarende. I Anledning deraf vil jeg dog som en Modbemærkning udtale, at der ikke kan overfor de civile Embedsmænds Lønning komme til at paahvile os et saadant Tryk som det, der har ligget paa os og ligger paa os i dette Dieblit overfor de militaire Embedsmænds. Man har jo næsten fremskillet det, som om man ikke var god Fædrelandsven, naar man ikke gif ind paa Hærens Lov og paa de til denne hørende Lønninger. Dette kan man dog ikke komme til at rette imod os, naar vi komme til de civile Embedsmænds Lønninger, thi disse kunne dog vel ikke være af den Bestaafenhed, at Landets Bestaaen er afhængig af, om de blive noget større eller noget mindre. Det er saaledes kun det Tryk, som ligger paa os i dette Dieblit, der bevæger os til at gaae ind paa Fleertallets Forslag, saaledes som jeg opfatter det, og dette kan altsaa ikke vendes imod os i det Tilfælde, som det ærede Medlem fra Skanderborg omtalte. Jeg er overbevist om, at han ligesaavel som jeg til den Tid vil protestere imod en saadan Fortolkning af vort nuværende Skridt.

N. Jensen: Hvis det ærede Medlem troer, at han i andre Tilfælde vil blive fri for at blive frakjendt et fædrelandskjærligt Sindelag ved at slutte sig hertil, troer jeg, at han tager feil; han kan blot vente, til der kommer Love for, der angaae f. Ex. det høiere Undervisningsvæsen eller Sligt, og han vil da muligvis snart blive sat hen i Tørvemosen som en gvaekkende Frø, der ikke har nogensomhelst Interesse for alt høiere aandeligt Liv. Hvis jeg altsaa lod mig skræmme af, at mine Modstandere frakjendte mig Fædrelandskjærlighed, vilde jeg roligt finde mig i ogsaa at lade mig skræmme af, hvad de i andre Tilfælde vilde møde med. Men det er saa langt fra, at jeg lægger den mindste Vægt paa det Slags Indsigelser, at jeg ganske roligt skal — ikke imødegaae dem, men — simpeltthen overse dem; thi skulde mine Modstandere med deres hele Sindelag faae Udsigt til at kunne jage os paa Flugt med det Slags Argumenter, vilde de snart vinde en altfor let Seir. — Jeg har forlangt Ordet nærmest for at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem af Udvalget fra Hjørring Amts 3die Valgkreds (H. C. Nyholm), nemlig for paa den ene Side at beklage, at han har opgivet det Standpunkt med Hensyn til de Meniges Lønning, som han tidligere stadig har indtaget, og for paa den anden Side at gjøre opmærksom paa det Glædelige i, at ogsaa han, skjøndt han stiller sig paa mine Modstanderes Side, aldeles bestemt udhæver, at han anseer den Lønning, der af Fleertallet bliver budt de Menige, for aldeles utilstrækkelig. Jeg lægger megen Vægt paa det ærede Medlems Udtalelser i denne Retning, idet han er en af de Faa, der have nogen Erfaring for, hvad det koster at forpleie en Arbeidsmand, og hans Ord ville derfor have ikke ringe Vægt. Naar man nu fastholder, at det ærede Medlem anseer den Lønning, han selv er med til at foreslaae, for aldeles utilstrækkelig, bliver der ikke Andet at gjøre end at see paa de Grunde, der have ledet ham til at indtage den forandrede Stilling. Den eneste